

Křest pangejtem

Minulé vydání teamových novin jsem až prorocky zakončil slovy: „Jinak, než ze zadu, nás letos nevidíte.“ Jen jsem to myslel trošku jinak. Ve skutečnosti jsme na prvních závodech hupsli do pangejtu tak, že Žábě opravdu koukal jen zadek.

Ale od začátku. Stihli jsme to. Poslední 3 týdny před závodem byly jako na houpačce. Už jsem vypustil termíny pracovní dny a volné dny a sjednotil denní režim na budíček, práce, dílna, pád vysílením. Z dílny jsem pak střídavě jezdil s myšlenkami, že máme ještě 10 dní, že to v pohodě zvládnem, a jindy, když jsme se na něčem zasekli, zas s tím, že to nemůžeme dát nikdy dohromady. Nakonec jsme vyčerpali všechny časové rezervy, ale v pátek o půlnoci byla Žába na svých a schopná jízdy. Těmi prvními závody měl být jarní dvojjázdový Pošumavského pohár, pořádaného našim domovským RKHA v sobotu ve Švihově a v neděli ve Starém Smolivci. Jako vždy jsme brzy ráno odjízďeli na závody s rozdílnými ambicemi. Já se chtěl bít o nejvyšší příčky absolutní klasifikace, Honza, jsa obdařen střizlivějším pohledem na svět, doufal, že syrové nevyzkoušené auto dojde až do cíle, aniž by na něm něco fatálně selhalo, či odpadlo.

Trať Švihovské zkoušky byla částí jedné z klasických Šumavských rychlostek Třebýcinka – Kamýk. Začíná na krásném hladkém asfaltupřes kopec, s rychlými zatáčkami, pokračuje rychlou levou, o níž Honza básní, jak tu kdysi viděl Doláka se stotřicítkou zmizet táhlým smykem za křovím, aby se bez vrknutí zas vyhoupl a letěl dál z kopce k ostrému odbočení u viaduktu pod železniční tratí, kde je nejnižší bod trati. Ta pak stoupá mezi loukami a později lesem sérií zatáček přes horizonty, kde jsem už při seznamovacích jízdách viděl, že se tu dá neskutečně letět, ale že já budu měkký a nepošu to tam. Přehoupne se přes další horizont u obce Kamýk a po jejím průjezdu krásnou pasáží končí. Trať na nás čekala třikrát v tomto a třikrát v opačném směru. Místo pátečních seznamovacích jízd jsme pilně šroubovali a tak jsme byli nakonec rádi, že jsme stačili v sobotu ráno oba směry napsat.

A už tu byl start, tráma, bolení hlavy a vše, co k tomu patří. Začal jsem tradičně velmi zvolna. Rozpis, který mi Honza četl, jako by šel kolem mě a nedokázal jsem ho rozluštit. Všude s velkou rezervou, brzdil jsem raději i na rovině, do kopce, hrůza. Ale byli jsme v cíli. Ně všichni měli to štěstí. Tu byl vyoraný pangejt, tam okutálený vrak v poli, koleje po louce. Druhý průjezd se nesl v podobném duchu. Osahat si, jak se auto, ve kterém jsem 3 roky neseděl, chová a moc mu neublížit. Ve třetí jízdě jsem se rozpomněl na to, jak fantasticky Žába brzdila. Vyhoupl jsem se z Dolákovy zatáčky, mimochodem, ani jednou jsem tam za tím křovím táhlým smykem nezmizel, a letěl dolů k odbočení. Ještě chvilku podržet a na brzdy, Žábo ukaž, co umíš. Sice se holka snažila, ale na drobné nerovnosti se nadlehčila, zablokovala se kola a už vidím, že to nevyjde. Mířím do únikového prostoru. Žába, nechťc udělat při premiéře ostudu, zas brzdila jak za mlada. Že by to přece jen vyšlo? Daleko mimo stopu, ale přece jen posílám auto do zatáčky. Předek ale klouže po vytaženém šterku ke krajnici. Znovu šlapu na brzdu a čekám, až se zastavíme. Auto stojí zapíchnuté čumákem ve škarpe, levé zadní ve vzduchu, bez šance vyjet. Po nezdařeném pokusu o vycouvnění mávám na diváky. Netuším, kde má Škoda 100 klaxon. V tu ránu je auto obsypáno davem lidí, kteří ho v následujícím okamžiku vytlačí zpět na silnici. 1. plný, na šterku to jen hrabe, ale nakonec se dáváme zas do pohybu. Tato kratochvíle nás nakonec stála asi 18 sekund. V cíli je nám o půl minuty později startující Kroupar s Fulvií doslova na kufru. Ně na dlouho. O pár jízd později svůj krásný červený Italský klenot zdemoluje na jednom z retardérů. My v poločase obcházíme škody. Nic moc se nestalo. Škoda těch osmnácti sekund. Další 3 průjezdy v opačném směru se nesou v podobném duchu, jako byly ty první 2. Daleko za možnostmi svými i vozu. Totéž říkají i výsledky po prvním, Švihovském dnu. Ti, které jsme s přehledem poráželi, jsou nyní o pár vteřinek rychlejší a ti, o kterých jsme jen tak mlhavě tušili, že tvoří chvost výsledkových listin, ti také. Je to trochu zklamáním, ale zatím jsme v půlce.

Ta druhá, nedělní se odehrává v okolí Starého Smolivce. Brzy ráno vstávám a vyrazím. Ve dveřích mě napadá otázka: „Kde je vlastně ten Smolivec????“ Celou cestu mám Honzu na telefonu. Konzultujeme, kam že to vlastně máme jet. S pomocí navigace nakonec obec a v ní servisní zónu nacházím. První úspěch. Za pár minut přijíždí Honza a jdeme najíždět. Trať se mi moc nelíbí. Technické úseky a průjezdy vesnicemi střídají letiště rozdělená osmi retardéry. Opět stiháme sotva napsat, zkontrolovat a blíží se start. Nemastně, neslaně, projíždíme první rychlostní zkoušku. I já vidím, že zbytečně vrkám a brzdím tam, kde je to naplno. V servisní zóně opět utíráme olej tam, kde teče, doléváme vodu, která mizí a spekulujeme o tom, že to nějak moc žere. Palivoznak v půlce červeného, vždyť jsme ještě nic nenajeli. Počítáme kilometry. Zjišťujeme, že spotřeba je zhruba tam, kde má být. Říkám si, že objedeme ještě tuhle jednu rychlostku a pak natankujeme. Jedeme na start. V koloně čekajících aut najednou bez varování zhasíná motor a nejde nahodit. Výpočty se nemýlily, došel nám benzin. Utíkám zpět do servisky pro kanystr. Držíme si svůj standard. Vteřinku po vteřince jsme udolali aspoň Lukáše Svacha a posunuli se na druhé místo v malých historikách ve Volném poháru. Na tuto třídu jsme se soustředili, abych se v pondělí po závodech dozvěděl, že není letos ve VP vypsána. Občas se na rovině projeví kratičké vibrace v řízení, které zas hned zmizí. Netrápím se jimi, přičítám je nerovnostem trati a nevyváženým kolům. Jedeme na start předposlední jízdy. Vibrace najednou rozhybou celé auto už na přejezdu. Zastavujeme, taháme za všechno, na co dosáhneme, nenacházíme závadu. Do RZ startuji se smíšenými pocity. Co to může být? Upadne kolo, neupadne kolo? Na rovinách, kde to jede rychle, raději zvolňuji. V servise zvedáme auto na heveru a běháme kolem něj. Zjišťujeme probrzděné kolo a určujeme ho jako viníka problému. Poslední RZ jedu již s vědomím, že auto funguje. Jedu uvolněně, je to znát jak na pocitu z jízdy, tak na čase. V jedničkách a dvojkách jsem byl sice stále dost při zdi, ale v některých pasážích už to vypadalo tak, jak má. Čas hovoří o tomtéž. Dáváme sami sobě 20 sekund a jedem srovnatelně s těmi, se kterými bychom se měli poměřovat. Člověk se musí radovat i z maličkostí, jako je jedna pěkně zajatá rychlostka z deseti, ale hlavně z toho, že jsme auto při premiéře dovezli bez vážnějších problémů do cíle.

Na pár dní jsem si teď od aut odpočinul, ale pomalu začínáme zbrojit na další závody. Už o tomto víkendu, v neděli, opět budu mezi dalšími slalomáři klikovat do Kdynského Korábu. Původní záměr, jet s méganem, ztroskotal na naší neschopnosti složit vysypanou převodovku, i když v tomto směru už se vše obrací k lepšímu, potřebné komponenty už jsou posháněny a na převodovce Honza pilně pracuje. Žábu, kterou jsem měl v záloze, jsem pak na poslední chvíli vyměnil za lancer EVO IV a myšlenky na první pětiku absolutní klasifikace. Uvidíme, jak budu úspěšný. Žába se pak pravděpodobně představí o týden později v Běšinech. Děkujeme, že jste to s námi vydrželi.

Za SG Jan Šustr

